

les. Nepavyko. Pasijuto tikrai pavargęs. Ne tik pavargęs, bet ir tuščias. Va ir Daiva su atskiru būreliu artinasi prie autobusų. Vaikų namuose dainas reikėdavo išmokti ir padainuoti per kokią šventę. Tos dainos nieko netraukė, tereikėjo atsiskaityti mokytojams. Mokytojai rodydavo savo darbo rezultatus. Bet kitokių dainų negirdėjom ir viskas atrodė normaliai. O kai armijoj reikėjo atlikti „sloniką“, va tada jau buvo aišku, kad čia nenormaliai. Diedai uždeda dujokaukę, užriša tą žarną, gaidioja kur nori ir turi dainuot. Be oro. Ant straublio – mazgas. Nesvarbu, prasikaltai ar neprasikaltai, ar kas kitas prasikalto, ar tiesiog atėjo laikas pramogoms. Tu esi drambliukas ir tu – dainuoji.

Remygai lengviau patikėti, kad armija buvo ilgas ir niūrus sapnas, o ne tikrovė. Bet armijos nebėra. Sapnai liko. Ir ta mergina su virve ant kaklo, kaip ir jis pats su užrišta dujokaukės žarna. Gal jis jos nematė, gal ji iš jo sapnų? Tik apie

ką tie sapnai? Ką ji juose veikia? Ar tai tie, po kurių Remyga prabunda išpiltas šalto prakaito? Kitokių sapnų jis nelabai atsimena. Bet sapnai atsimena jį? Neatsimena Remyga merginos sapnuose. Pasiraušęs po sapnų katalogą išsitraukia vieną, kurio nebegalėdavo nugrūsti atgal, kol jis neprasukdavo iki galo. Remyga sapnuoja, kad stovi sargy-

boje prie Stalino ir Gorkio paminklo, kaip tik čia, šioje aikštėje, kur ir dabar jis stovi. Jis saugo juos tarsi įėjimą į Kremlių, o tie du akmeniniai aistringai diskutuoja. Gorkis dėsto kažką vis ištiesdamas ranką, į jo delną tupia miesto paukščiai ir atrodo, kad jis tiesia Stalinui balandžius. Stalinas neima. Galiausiai į Gorkio delną nusileidžia liepsnojanti paukštė ir padeda ten ugnies kiaušinį. Stalinas susižavėjęs ima kiaušinį ir kelia jį aukštyn.